

Хаджи Николина. Двѣ години не сме ги виждали.

Кжсо мълчание

Хаджи Илия. Все едно: било тамъ, било туеъ нали ще се срѣщнемъ. Ще ги почакаме ей туеъ подъ сѣнка. Ела да поседнемъ.

Масата е прѣстлана и Неда почва да полива цвѣтия.

Хаджи Илията стои права съ скръстени надъ прѣстилка ржцѣ и гледа умолително мжжа си.

Хаджи Николина. (Съ въздишка, разбрала че нѣма да склони мжжа си). Ехъ, тогазъ да си приготвя баримъ ястието. Тѣ ще сж изгладнѣли. — Зеръ, пжтъ е то. (Понича да иде къмъ мутвака, ала се спира и извиква на ратайкинята). Недо, нагледвай тенджарата съ пилето. Пжкъ вижъ и душника на пеща да не се е отмѣстилъ, че прасето нѣма да се изпече добрѣ.

Неда. Добрѣ, бабо Хаджийе. Азъ нагледвамъ.

Хаджи Николина. (Като се приближава къмъ мжжа си). Слънцето залѣзва, а тѣхъ ги нѣма. Какъ ги чакамъ: ей тѣй сърцето ми се свива, хемъ ми е драго, хемъ —

Хаджи Илия. (Свилъ цигара, подпушва и погледва жена си). Какво друго?

Хаджи Николина. Като си помисля: ще додатъ за недѣля — двѣ — и туку си отидатъ пакъ въ София.

Хаджи Илия. (Слѣдъ кжсо мълчание). Кой знай!

Хаджи Николина. Че вждѣ другадѣ ще отидатъ. За негова чинъ може ли въ Търново. Хичъ училъ се чакъ при Руския Царъ и да не е въ София.

Хаджи Илия. По писмата му, май . . . ще видимъ. Като си поговоримъ лице съ лице.